

Cory Doctorow

Little Brother

Udkommer december 2013
på Science Fiction Cirklen
www.sciencefiction.dk

bøger til unge

ZAP!

science fiction cirklen

Cory Doctorow
Little Brother

Læseprøve

Science Fiction Cirklen

Kapitel 1

Jeg er sidsteårsstuderende på Cesar Chavez high i San Franciscos solrige Mission district, og det gør mig til et af de mest overvågede mennesker i verden. Mit navn er Marcus Yallow, men dengang denne historie startede, gik jeg under navnet w1n5t0n. Udtalt “Winston.”

Ikke udtalt “Dobbeltve-et-enn-fem-te-nul-enn”... med mindre du er en intetanende disciplinæruddvalgsmand, som er så langt bagud på indlæringskurven, at du stadig kalder Internettet for “the information superhighway.”

Jeg kender lige nøjagtig sådan en intetanende person, og hans navn er Fred Benson, en af de tre viceinspektører på Cesar Chavez. Han er en menneskelig, punkteret lunge. Men hvis du skal have en fangevogter, så hellere en, der ikke aner noget, end en som kører med klatten.

“Marcus Yallow,” sagde han over kaldeanlægget en fredag morgen. Kaldeanlægget er ikke så godt i det hele taget, og når du kombinerer det med Bensons sædvanlige mumlen, får du noget, der lyder mere som en, der døjer med at fordøje en dårlig burrito end en skolemeddelelse. Men mennesker er gode til at fange deres navn i virvar af lyde... det er et overlevelsesinstinkt.

Jeg greb min taske og klappede min laptop trekvart i... jeg ville ikke smadre mine downloads... og gjorde mig klar til det uundgåelige.

“Stil på administrationskontoret med det samme.”

Min samfundsfagslærer, ms. Galvez, himlede med øjnene til mig, og jeg himlede med øjnene tilbage til hende. Systemet slog altid ned på mig, bare fordi jeg går gennem skolers firewalls som var det våde kleenex, gør grin med gangarts-genkendelses-softwaren, og afbrænder sladrechippet de spører os med. Galvez er fin nok, trods alt, og bruger det aldrig imod mig (specielt når jeg hjælper hende med at komme på sin webmail, så hun kan tale med sin bror, som er udstationeret i Irak).

Min kammerat Darryl gav mig et klap i røven idet jeg gik forbi. Jeg har kendt Darryl siden vi gik med ble og stak af fra vuggestuen, og jeg har fået ham i og ud af problemer i al den tid. Jeg rakte armene op over hovedet som en bokser og forlod samfundsorientering og påbegyndte turen, den offentlige fremvisning af fanger, til kontoret.

Jeg var halvvejs fremme, da min telefon ringede. Det var endnu en fy-fy... telefoner er muy prohibido på Chavez High... men hvorfor skulle det stoppe mig? Jeg sneg mig ind på toilettet og låste mig inde i den midterste bås (båsen længst væk er altid den mest ulækre, for mange mennesker går direkte til den, i håbet om at undgå lugten og det ulækre... det smarteste, og den gode hygiejne, er i midten). Jeg tjekkede telefonen... min hjemme-PC havde sendt en mail for at fortælle, at der var noget nyt oppe på Harajuku Fun Madness, hvilket tilfældigvis er det bedste spil, der nogensinde er opfundet.

Jeg grinede. At bruge fredage på skolen suttede røv alligevel, og jeg var glad for undskyldningen for at stikke af.

Jeg luntede resten ad vejen til Bensons kontor og vinkede skødesløst, idet jeg kom sejlene gennem døren.

“Jamen er det ikke Dobbeltve-et-enn-fem-te-nul-enn,” sagde han. Fredrick Benson... Social Security nummer 545-03-2343, fødselsdato 15. August 1962, moderens pigenavn Di Bona, hjemby Petaluma... er meget højere end

mig. Jeg er splejsede 173 centimeter, mens han er to meter, og hans dage med college basketball ligger langt nok tilbage til at hans brystmuskler er blevet til hængende mandebryster, som var ubehageligt tydelige gennem hans gratis dot-com polo-shirts. Han ser altid ud, som om han er lige ved at skulle give dig røvtur, og han kan virkelig lide at hæve stemmen for den dramatiske effekts skyld. Begge dele begynder at miste deres effektivitet, ved gentagen anvendelse.

“Beklager, nej,” sagde jeg. “Jeg har aldrig hørt om denne R2D2-figur du taler om.”

“W1n5t0n,” sagde han, og stavede det for mig. Han skulede til mig og ventede på at jeg skulle knække. Selvfølgelig var det mit handle, og havde været det i årevis. Det var identifikationen jeg brugte, når jeg postede på message-boards, hvor jeg gav mine bidrag til området anvendt sikkerhedsforskning. Du ved, såsom at snige ud af skolen og afbryde sikkerhedssporingen på min telefon. Men han vidste ikke, at dette var mit handle. Kun en lille gruppe mennesker gjorde, og jeg stolede ubetinget på dem alle.

“Um, siger mig ikke noget,” sagde jeg. Jeg havde lavet nogle rimeligt cool ting på skolen, mens jeg brugte det handle... Jeg var meget stolt af mit arbejde på sladre-tag-dræbere... og hvis han kunne kæde de to identiteter sammen, ville jeg have problemer. Ingen på skolen kaldte mig nogensinde w1n5t0n eller bare Winston. Ikke engang mine kammerater. Det var Marcus eller ingenting.

Benson satte sig til rette bag sit skrivebord, og bankede nervøst sin årgangsring mod sin blotter. Han gjorde dette når tingene begyndte at gå dårligt for ham. Pokerspillere kalder dette en *tell*... noget, som lader dig vide hvad der foregik i den anden fyrs hoved. Jeg kendte Bensons *tells* både forfra og bagfra.

“Marcus, jeg håber du forstår hvor alvorligt dette er.”

“Det vil jeg, så snart du fortæller hvad dette er, sir.” Jeg siger altid “sir” til autoriteter når jeg gør grin med dem. Det er min egen *tell*.

Han rystede på hovedet ad mig og så ned, endnu en *tell*. Når som helst nu, ville han begynde at råbe ad mig. “Hør, lille ven! Det er på tide at du forliges med det faktum, at vi ved hvad du har lavet, og at vi ikke vil se på det med milde øjne. Du er heldig, hvis du ikke er smidt ud før dette møde er overstået. Vil du gerne dimittere?”

“Mr. Benson, du har stadig ikke forklaret hvad problemet er...”

Han smækkede hånden ned i skrivebordet og pegede derefter på mig. “*Problemet*, mr. Yallow, er at du har deltaget i en kriminel sammensværgelse om at undergrave skolens sikkerhedssystem, og du har leveret sikkerhedsmodtræk til dine medstuderende. Du ved, at vi udviste Graciella Uriarte i sidste uge for at bruge en af dine anordninger.” Uriarte havde fået en hård medfart. Hun havde købt en radiojammer i en headshop nær BART-stationen på 16th Street, og det havde alarmeret modforanstaltningerne på skolens gangareal. Det var ikke min skyld, men jeg følte med hende.

“Og du tror jeg er involveret i det?”

“Vi har troværdige efterretninger, der indikerer at du er w1n5t0n”... han stavede det igen, og jeg begyndte at overveje om han ikke havde regnet ud at 1 var et I og 5 var et S. “Vi ved, at denne w1n5t0n-person er ansvarlig for tyveriet af sidste års terminsprøver.” Det havde faktisk ikke været mig, men det var et elegant hack, og det var på en måde flatterende at høre det tiltænkt mig. “Og derfor står til flere års fængsel, med mindre du samarbejder med mig.”

“Du har ‘ troværdige efterretninger ’? Dem vil jeg gerne se.”

Han skulede til mig. “Din attitude vil ikke være nogen hjælp.”

“Hvis der er bevis, sir, synes jeg du skal ringe til politiet og give det til dem. Det lyder som en meget alvorlig sag, og jeg ville ikke være den, der stod i vejen for en gennemgående undersøgelse, foretaget af de udpegede myndigheder.”

“Du vil have mig til at ringe til politiet.”

“Og mine forældre, tror jeg. Det ville være det bedste.”

Vi stirrede på hinanden, hen over skrivebordet. Han havde tydeligvis forventet, at jeg ville bryde sammen, så snart han smed bomben foran mig. Jeg bryder ikke sammen. Jeg har et trick til at nedstirre folk som Benson. Jeg ser en lille smule til venstre for deres hoveder, og tænker på teksten til gamle irske folkesange, den slags med tre hundrede vers. Det får mig til at se helt fattet og ubekymret ud.

Og vingen var på fuglen og fuglen var på ægget og ægget var i reden og reden var på bladet og bladet var på kvisten og kvisten var på grenen og grenen var på træet og træet var i mosen... mosen nede i dalen-oh! Hej-ho, den raslende mose, mosen ned i dalen-oh...

“Du kan gå tilbage til din time nu,” sagde han. “Jeg kalder på dig, når politiet er klar til at tale med dig.”

“Ringer du til dem nu?”

“Proceduren for at ringe til politiet er kompliceret. Jeg havde håbet på, at vi kunne klare dette hurtigt og retfærdigt, men hvis du insisterer...”

“Jeg mente bare, at jeg sagtens kan vente, mens du ringer til dem,” sagde jeg. “Det gør ikke noget.”

Han bankede på sin ring igen og jeg gjorde klar til eksplosionen.

“Gå!” råbte han. “Skrub ud af mit kontor, din snottede lille...”

Jeg gik, idet jeg bibeholdt et neutralt udtryk. Han ville ikke ringe til politiet. Hvis han havde haft beviser nok til at gå til politiet, ville han have ringet til dem som det første. Han hadede mig af et godt hjerte. Jeg regnede med, at han havde hørt noget løs sladder og håbede på at skræmme mig til at bekræfte det.

Jeg bevægede mig ned ad gangen, fjedrende og let på tå, idet jeg holdt min gang rolig og afmålt for gangarts-genkendelses-kameraerne. Disse var blevet installeret kun et år tidligere, og jeg elskede dem for deres rendyrkede idioti. Før dette havde vi ansigts-genkendelses-kameraer som dækkede hvert eneste offentligt areal på skolen, men en domstol dømte at dette var grund-

lovsstridigt. Så Benson, og en masse andre paranoide skoleadministratorer, brugte vores lærebogsdollars på disse idiotiske kameraer, som skulle kunne skelne en persons måde at gå på fra andres. Yeah, right.

Jeg kom tilbage til timen og satte mig igen, idet ms. Galvez varmt bød mig velkommen tilbage. Jeg pakkede skolens udleverede standardmaskine ud og gik tilbage i klasseværelses-mode. SchoolBooks var den mest sladrede teknologi af dem alle, som loggede hver eneste tastning, overvågede al netværkstrafikken for mistænkelige keywords, talte hvert eneste klik, holdt styr på hver eneste flyvsk tanke du sendte ud over nettet. Vi havde fået dem på mit første år, og det tog kun et par måneder før glansen gik af. Så snart folk fandt ud af, at disse “gratis” laptops arbejdede for systemet... og ydermere viste en uendelig parade af modbydelige reklamer... begyndte de pludselig at føles meget tunge og belastende.

At cracke min SchoolBook havde været let. Crack'en var online inden for en måned efter maskinen dukkede op, og det var let... bare download et DVD image, brænd det, stik det i SchoolBook'en, og boot den, mens man trykker på en række taster på samme tid. DVD'en gjorde resten, og installerede en hel række skjulte programmer på maskinen, programmer der ville forblive skjulte, selv når *Studienævnet* lavede sit daglige fjerntjek af, om maskinernes systemer var intakte. Med jævne mellemrum var jeg nødt til at få en opdatering af softwaren for at komme uden om *Nævnets* nyeste test, men det var en lille pris at skulle betale for at få lidt kontrol over kassen.

Jeg fyrede op under IMParanoïd, den hemmelige instant messenger som jeg brugte, når jeg ville have en uregistreret diskussion lige midt i timen. Darryl var allerede logget ind.

> Spillet er i gang! Noget stort er ved at ske med Harajuku Fun Madness, dude. Er du på?

> No. Freaking. Way. Hvis jeg bliver taget i at pjække for tredje gang, bliver jeg smidt ud. Ved du hvad? Vi tager den efter skoletid.

> Du har frokost, og derefter lektiecafe, ikk'? Det er to timer. Masser af tid til at jage den her ledetråd og komme tilbage inden nogen savner os. Jeg får samlet hele teamet.

Harajuku Fun Madness er det bedste spil, der nogensinde er lavet. Jeg ved, at jeg har sagt det før, men det tåler en gentagelse. Det er et ARG, et Alternate Reality Game, og historien er, at en bande af japanske mode-teens opdagede en mirakuløs helende ædelsten ved templet i Harajuku, hvilket i bund og grund er dér hvor de cool japanske teenagere opfandt hver eneste store subkultur de sidste ti år. De bliver jagtet af onde munke, Yakuzaen (alias den japanske mafia), aliens, skatteopkrævere, forældre og uregerlige kunstige intelligenser. De giver spillerne kodede beskeder, som vi skal afkode og bruge til at opsnuse spor, der leder til flere kodede beskeder og flere spor.

Forestil dig den bedste eftermiddag du nogensinde har brugt, på at luske rundt i gaderne i en by, undersøge alle de sære mennesker, sjove flyveblade, gadgetosser og sjove butikker. Tilsæt så en skattejagt, der kræver at du skal researche tossede gamle film og sange og teenagekulturer fra rundt om i verden, på tværs af tid og rum. Og det er en konkurrence, hvor det vindende team på fire får en førstepris, som er ti dage i Tokyo, chilling på Harajuku bridge, nørde den i Akihabara og tage alt det Astro Boy-merchandise du kan spise. Bortset fra at han hedder "Atom Boy" i Japan.

Det er Harajuku Fun Madness, og når du har løst en gåde eller to, er der ingen vej tilbage.

> Nej, blankt nej. NEJ. Du skal ikke engang spørge.

> Jeg har brug for dig D. Du er den bedste jeg har. Jeg sværger jeg vil få os ind og ud, uden at noget finder ud af det. Du ved jeg kan gøre det, ikk'?

> Jeg ved du kan gøre det.

> Så du er med?

> Nej for helvede.

> Kom nu, Darryl. Du vil ikke ligge på dit dødsleje og ønske at du havde brugt flere læsetimer på skolen.

> Jeg vil heller ikke ligge på mit dødsleje og ønske jeg havde brugt mere tid på at spille ARGs.

> Yeah, men tror du ikke du kunne ligge på dit dødsleje og ønske du havde brugt mere tid sammen med Vanessa Pak?

Van var en del af mit team. Hun gik på en privat pigeskole i East Bay, men jeg vidste at hun ville pjække for at komme over og køre missionen sammen med mig. Darryl havde været lun på hende, bogstaveligt talt i årevis... selv før puberteten havde udstyret hende med så mange flotte gaver. Darryl var blevet forelsket i hendes sind. Egentlig trist.

> Hvor er du røvet

> Kommer du?

Han så på mig og rystede på hovedet. Så nikkede han. Jeg blinkede til ham og gik i gang med at komme i kontakt med resten af mit team.

#

Jeg har ikke altid været interesseret i ARGing. Jeg har en dystre hemmelighed: Jeg plejede at være en LARPer. LARPing er Live Action Role Playing, og det er sådan cirka hvad det lyder til: at løbe rundt i kostume, tale med en underlig accent, lade som om man er en superspion eller en vampyr eller en ridder fra middelalderen. Det er ligesom Capture the Flag i monster-drag, med lidt Dramaklub smidt oveni, og de bedste spil var dem vi spillede på spejderlejrene uden for byen i Sonoma eller nede på the Peninsula. Disse tredages fortællinger kunne blive ret langhårede, med heldagsvandreture, episke kampe med skumgummi-og-bambus-sværd, spell casting ved at kaste beanbags og råbe "Ildkugle!" og så videre. Meget underholdende, omend lidt fjollet. Ikke nær så nørdet som at tale om hvad din elver havde tænkt sig at gøre, mens du sad om et bord, pakket med Cola Light-dåser, og malede figurer, og mere fysisk aktivt end at gå i muse-koma foran et stort multiplayer-spil der hjemme.

Det der fik mig i problemer var mini-spillene på hotellerne. Når som helst en science fiction convention kom til byen, ville en eller anden LARPer overtale dem til at lade os spille et par seks-timers mini-spil på con'en, idet vi nassede på deres leje af arealet. At have en samling entusiastiske børn til at rende rundt i kostume, gav noget farve til eventen, og vi fik lov til at have det sjovt mellem folk, som var endnu mere socialt afvigende end os.

Problemet med hoteller er, at de har en masse ikke-spillere imellem også... og ikke kun sci-fi-folk. Normale mennesker. Fra stater, der begynder og slutter med vokaler. På ferie.

Og nogle gange misforstod disse mennesker hvad spillet var.

Lad os bare lade den ligge der, OK?

#

Timen sluttede ti minutter senere, og det gav mig ikke meget tid til forberedelse. Første punkt på dagsordenen var de irriterende gangarts-genkendende kameraer. Som jeg sagde, havde de startet med ansigtsgenkendelses-kameraer, men det var blevet dømt i strid med grundloven. Så vidt jeg ved, har ingen domstol endnu afgjort om disse gangarts-cams er mere lovlige, men indtil de gør, hænger vi på dem.

“Gangart” er et fint ord for den måde du går på. Folk er ret gode til at spotte gangarter... næste gang du er på campingtur, så prøv at se på lommelygtens hoppen, når en ven i det fjerne kommer mod dig. Sandsynligvis kan du identificere ham alene ud fra lysets bevægelse, den karakteristiske måde den hopper op og ned på, som fortæller vores abehjerner at dette er en person, der kommer mod os.

Gangarts-genkendelses-software tager billeder af dine bevægelser, prøver at isolere dig i billedet som en silhuet, og prøver derefter at matche silhuetten til en database for at se om den ved hvem du er. Det er en biometrisk identifikation, ligesom fingeraftryk eller retina-scans, men det har langt flere

“collisions” end nogen af disse. En biometrisk “collision” er når en måling matcher mere end en person. Kun du har dit fingeraftryk, men du deler din gangart med masser af andre mennesker.

Ikke helt nøjagtigt, selvfølgelig. Din personlige centimeter-for-centimeter gang er din, og din alene. Problemet er, at din centimeter-for-centimeter gang ændrer sig, afhængig af hvor træt du er, hvad gulvet er lavet af, om du har forvredet din ankel under basketball og hvorvidt du for nylig har skiftet dine sko. Så systemet slører på sin vis din profil, og leder efter personer der går omtrent som dig.

Der er mange mennesker som går omtrent som dig. Ydermere er det let ikke at gå omtrent som dig... bare tag en sko af. Du går selvfølgelig altid som dig-med-en-sko-af, hvis du gør dette, så kameraerne vil med tiden regne ud, at det stadig er dig. Dette er grunden til, at jeg foretrækker at indskyde lidt tilfældighed i mine angreb på gangarts-genkendelsen: Jeg lægger en håndfuld grus i hver sko. Billigt og effektivt, og der er ikke to skridt der er ens. Plus, du får en fremragende zoneterapeutisk fodmassage oven i. (Jeg gør grin. Zoneterapi er omtrent lige så videnskabeligt anvendeligt som gangarts-genkendelse).

Kameraerne plejede at alarmere, hver gang nogen de ikke genkendte trådte ind på campus.

Det virkede *ikke*.

Alarmen gik i gang hver tiende minut. Når postbuddet kom forbi. Når en forælder kom forbi. Når serviceteknikerne begyndte at arbejde på reparationen af basketball-banen. Når en studerende dukkede op, iført nye sko.

Så nu prøver systemet kun at holde styr på hvem der er hvor og hvornår. Hvis nogen går ud gennem skolens låger, mens der er timer, bliver deres gangart kontrolleret, for at se om det sådan cirka matcher en studerendes gangart, og hvis det gør, whoop-whoop-whoop, ringer alarmen!

Chavez High er omkranset af grusstier. Jeg foretrækker at have et par håndfulde sten i min skuldertaske, bare for en sikkerheds skyld. Jeg gav i stilhed Darryl ti eller femten små, spidse djævle og vi fyldte begge vore sko.

Timen var ved at slutte... og det gik op for mig, at jeg ikke havde tjekket Harajuku Fun Madness-sitet for at se hvor den næste ledetråd var! Jeg havde været lidt hyper-fokuseret på flugten, og havde ikke gidet finde ud af hvor det var, vi flygtede *hen*.

Jeg fangede min SchoolBook og gik i gang med at taste. Web-browseren vi brugte, kom med maskinen. Det var en låst spyware-version af Internet Explorer, Microsofts crashware-lort, som ingen under 40 brugte frivilligt.

Jeg havde en kopi af Firefox på USB-drevet, som var indbygget i mit ur, men det var ikke nok... SchoolBook'en kørte Windows Vista4Schools, et antikt operativsystem, designet til at give skoleadministrationer illusionen af, at de kontrollerede programmerne som deres studerende kunne køre.

Men Vista4Schools er sin egen værste fjende. Der er en masse programmer, som Vista4Schools ikke vil have, at du er i stand til at lukke... keyloggers, censorware... og disse programmer kører i en speciel *mode*, som gør dem usynlige for systemet. Du kan ikke stoppe dem, for du kan ikke se, at de er der.

Ethvert program, der begynder med \$SYSS\$, er usynligt for operativsystemet. Det bliver ikke vist på lister over harddisken, og heller ikke i procesoversigten. Så min egen version af Firefox hed \$SYSS\$Firefox... og som jeg startede det, blev det usynligt for Windows, og dermed usynligt for netværkets snoopware.

Nu da jeg havde en uafhængig browser kørende, skulle jeg bruge en uafhængig netværksforbindelse. Skolens netværk loggede hvert eneste klik, ind og ud af systemet, hvilket var skidt, hvis du havde planer om at surfe over til Harajuku Fun Madness-sitet for lidt udenomssjov.

Svaret var noget genialt kaldet TOR... The Onion Router. En onion-router er et internetsite, der tager requests for web-sider og sender dem til andre onion-routere, og videre til andre onion-routere, indtil en af dem til sidst beslutter sig for at hente siden og sende den tilbage gennem lagene i løget, indtil det kommer frem til dig. Trafikken i onion-routere er krypteret, hvilket betyder at skolen ikke kan se dine forespørgsler, og lagene i løget ved ikke,

hvem de arbejder for. Der er millioner af nodes... programmet blev startet op af US Office of Naval Research for at hjælpe deres folk med at komme uden om censorware i lande som Syrien og Kina, hvilket betyder, at de er perfekt designet til at arbejde i et amerikansk high school's indelukker.

TOR fungerer, fordi skolen har en fast blackliste af frække adresser, som vi ikke må besøge, og adresserne på nodes'ene ændrer sig hele tiden... skolen kan på ingen måde holde styr på dem alle. Firefox og TOR tilsammen gjorde mig til den usynlige mand, usårlig overfor *Studienævnet* der snagede, fri til at tjekke Harajuku FM-sitet og se hvad der var gang i.

Der var det, et nyt spor. Som alle andre spor i Harajuku Fun Madness, havde det en fysisk, online og intellektuel komponent. Online-komponenten var en gåde som du skulle gætte, en der krævede, at du skulle researche svarene på en række obskure spørgsmål. Denne samling inkluderede en række spørgsmål om plottene i dojinshi... det er tegneserier tegnet af mangafans, japanske tegneserier. De kan være så lange som de officielle tegneserier der inspirerede dem, men de er langt mere underlige, med tværgående bihistorier og, fra tid til anden, virkelig fjollede sange og action. Masser af kærlighedshistorier, selvfølgelig. Alle elsker at se deres favorit-toons finde sammen.

Jeg ville være nødt til at løse gåderne senere, når jeg kom hjem. De var lettest at løse med hele teamet, ved at downloade tonsvis af dojinshi filer og pløje dem igennem for svar på gåderne.

Jeg var lige blevet færdig med at samle alle ledetrådene da klokken ringede, og vi begyndte vores flugt. Jeg lod i smug gruset glide ned ad siden på mine korte støvler... ankelhøje Blundstones fra Australien, fremragende til løb og klatring, og det lette slip-on/slip-off snørebåndsfri design gør dem praktiske i de endeløse metaldetektorer, som er over alt nu.

Vi skulle også undgå den fysiske overvågning, selvfølgelig, men det bliver lettere, hver gang de tilføjer et nyt lag fysisk snagen... alle klokkerne og fløjterne luller vore elskede fakultet ind i en totalt falsk følelse af sikkerhed.

Vi gled med menneskestrømmen ned ad gangene, idet vi styrede mod min foretrukne sideudgang. Vi var halvvejs dér, da Darryl hvædede, “Pis! Jeg glemte, at jeg har en biblioteksbog i tasken.”

“Det er løgn,” sagde jeg og hev ham ind på det næste toilet vi kom forbi. Biblioteksbøger er skidt. De har alle sammen en arphid... Radio Frequency ID tag... limet ind i ryggen, hvilket gør det muligt for bibliotekarerne at stemple bøgerne ud ved at vifte dem foran en læser, og fortæller det til bibliotekets hylder, hvis en af bøgerne står forkert.

Men det lader også skolen spore hvor du er, til en hver tid. Det var endnu et smuthul i loven: domstolene ville ikke lade skolerne spore *os* med arphids, men de kunne spore *biblioteksbøger*, og bruge skolens optegnelser til at fortælle hvem der sandsynligvis bar på hvilke biblioteksbøger.

Jeg havde en lille Faraday-lomme i min taske... disse er små lommer beklædt med vævet kobbertråd, som effektivt blokerer for radioenergi, og hermed forstummer arphids. Men lommerne var lavet til at neutralisere ID-kort og bom-transpondere, ikke bøger som...

“Introduktion til Fysik?” stønnede jeg. Bogen var på størrelse med en ordbog.

Little Brother bliver udgivet af
Science Fiction Cirklen med særlig tilladelse
af Cory Doctorow i et stærkt begrænset oplag.
www.sciencefiction.dk